

γαν ὅτι εἶχε σφάξει κηρύλα τὸ ἓνα καὶ ὅτι μόλις ἀνέπνεε τὸ κακὸς αἷμα... Ἐνας κλητῆρας ὁμοῦ ἀστυνομικὸς ἔλεγε ὅτι ἦτο ψευμα, διότι ἔτυχε αὐτὸς ἐκεῖ καὶ ἡμπόδιζε τὴν σφαγὴν—εἰ δὲ μή... Καὶ τὸ πλῆθος ἠϋξανε καὶ ἡ ὄργη καὶ ἡ καταφορά. Ἐτο ἐπόμενον, ἡ κίνησις ἐκεῖνη ἐπροκάλεσε τέλος τὴν ἐμφάνισιν κλητῆρων καὶ χωροφυλάκων. Διέσχισαν τὸ πλῆθος καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ μαγαζεῖον τοῦ Ἑβραίου. Χωρὶς ἀνακρίσεις, χωρὶς διατυπώσεις, πιστεύσαντες καὶ αὐτοὶ ἀμέσως τὴν διάδοσιν, τὸν συνέλαβον τὸν δυστυχῆ, ἀφ' οὗ παρέδωκαν εἰς τοὺς γονεῖς τὰ παιδιά «σπᾶ καὶ ἀκέραια»—ἐν ᾧ ἂν δὲν ἦταν αὐτοὶ φαντασθῆτε τί θά ἐπάθαιναν τὰ καυμένα—καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν μοιραρχίαν. Ἀλλὰ μόλις ἐφάνη τὸ ἐρυθρὸν φέσι τοῦ Ἑβραίου εἰς τὴν ὁδόν, παρ' ὀλίγον νὰ ἐφαρμοσθῆ παρὰ τοῦ ἐξηγητιῶμένου πλήθους ὁ Λύντσειος νόμος. Αἱ πέτραι ἐπιπτον βροχηδὸν ὅπως αἱ ἀραὶ καὶ αἱ ὑβρεῖς, εἰς δὲ ἀρειμάνιος κουτσαδάκης ἐξήγαγε πελωρίαν κάμαν καὶ ἔτρεξε νὰ τον θανατώσῃ τὸν κακοῦργον, ἡ νάποθάνῃ αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ! Ἀλλὰ δὲν ἐπρόσθατε νὰ κάμῃ τίποτε, διότι τὴν στυμῆν ἐκείνην, τὴν κρισιμωτάτην, ἐνεφανίσθη ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ διατάξας τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, τὰ ὅποια ἐδίωκον καὶ αὐτὰ τὸν Ἑβραῖον, νὰ τον περιφρουρήσουν, διέταξε νὰ φέρουν τὸ κλειστὸν ὄχημα τῶν κατὰδίκων, διὰ νὰ τον ἀπαγάγουν. Ἐν τῷ μεταξῷ προσεπάθησε νὰ κατευνάσῃ τὸ πλῆθος, διαβεβαιώσας αὐτὸ ὅτι ἂν εἶνε ἔνοχος θά τιμωρηθῆ παραδειγματικῶς ὁ Ἑβραῖος.

— Εἶνε ἔνοχος! ἐφώναζε τὸ πλῆθος μετ' ἀλλελαγγμου κατακλύσαν τὴν ὁδόν.

Καὶ ἦλθε τὸ ὄχημα καὶ παρέλαβε τὸν Ἑβραῖον καὶ ἀπῆλθον ἐν βοῇ καὶ τῷ δρᾶμα—τὸ μικρὸν ἀντισημιτιστικὸν δρᾶμα—ἔληξε, πρὶν λάθῃ τὰς διαστάσεις τὰς ὁποίας ἠπέλει.

Ἡ πρόσκαιρος ἀνάκρισις ἀπέδειξεν ἀνυπόστατον τὴν κατὰ τοῦ Ἑβραίου κατηγορίαν καὶ ὁ δυστυχῆς ἀπελύθη. Ἡ κοῦκλα ἐπανευρέθη καὶ τῷ ἀπεδόθη, σπασμένη ἐξ ἐκδικήσεως, φαίνεται, τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐξ ἐκδικήσεως δὲν τὴν ἐκόλλησεν ἐκ νέου. Μὲ ὄλην τὴν φύλαξιν τῶν κλητῆρων ἀπὸ τὸ μαγαζεῖόν του, τὸ ὅποιον εἶχε μείνει ἀνοικτὸν, ἠρπάγησαν πολλὰ πράγματα. Τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, ὅχι ὀλιγώτερον τοῦ πλήθους φανατικά, δὲν ἔδειξαν, φαίνεται, πρὸς τὸ δυστυχῆς θῆμα πολλὴν προθυμίαν καὶ συμπάθειαν. Καὶ ὁμοῦ τὴν ἐπομένην ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν δι' ὄλων τῶν ἐφημερίδων, ὅτι μόνον διὰ νὰ προστατεύσουν τὸν Ἑβραῖον κατὰ τῆς μανίας τοῦ ὄχλου συνέλαβαν αὐτὸν καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν μοιραρχίαν. Τὸ πιστεύετε;

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἐπιδημιολογία καὶ τὸ μέλλον τῶν γυναικῶν.

Βεβαίωτα καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ περιφύμου καθηγητοῦ Σβάνιγγερ διακηρυθέντα ἐσχάτως δὲν θά καταρθώσωσι ν' ἀναστατώσωσι τὸν κόσμον. Ὑπάρχουσι δυστυχῶς συμβουλαὶ μηδόλων ἀκούόμεναι, κραυγαὶ ἀγωνίας μηδένα συγκινούσαι, κίνδυνοι οὗς καὶ αὐταὶ αἱ φωναὶ τῶν χιτῶν τοῦ Καπιτωλίου δὲν θά ἠδύναντο ν' ἀποσοθῆσωσιν.

Ὑπάρχουσι περιστάσεις, πρὸ τῶν ὁποίων οἱ ἐπιστήμονες καταθέτουσι τὰ ὄπλα, οἱ δὲ σωτῆρες τῆς ἀνθρωπότητος παραμένουσιν ἐννεοί, ἀποθαρρημένοι. Βεβαίως, ἀναγκῶστα, ἐννόησες περὶ τίνος πρόκει-

ται, ἐμάντευσες ποῖος εἶνε ὁ χώρος ὁ ἀπροσπέλαστος ὑπὸ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν σοφῶν, ποῖον τὸ βασιλεῖον τὸ ἀπῆλλαγμένον τῶν εἰσβολῶν τῆς προόδου καὶ τῆς ἐπιστήμης. Τὸ βασιλεῖον τοῦτο εἶναι τὸ βασιλεῖον τοῦ συρμοῦ. Πιστοὶ τούτου ὑπήκοοι διατελοῦσιν αἱ γυναῖκες, ὑπηρετοῦντες αὐτῷ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὸ φύλον αὐτῶν ἀφοσιώσεως. Διὰ τοῦτο ὀλίγοι τινὲς παράξενοι, ἐπιχειροῦσι ν' ἀγωνισθῶσι κατὰ τῶν ἀοράτων δυνάμεων τοῦ βασιλείου τοῦ συρμοῦ. Εἰς τούτους κατατάσσεται καὶ ὁ γερμανὸς καθηγητῆς Σβάνιγγερ, ὅστις ἀφοῦ κατῳρθώσε νὰ θεραπεύσῃ τὸν Βίσμαρκ προσπαθεῖ τώρα νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ στηθοδέσμου.

Ὅτε ὁ Λυκούργος ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ κόσμου τῶν Σπαρτιατικῶν ἢ εὐφυῆς τοῦ στηθοδέσμου συσκευὴ δὲν ὑπῆρχεν ἔτι. Ἡ ἀπαγόρευσις ἀπέβλεπε τοὺς ἀδάμντας καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους. Πόσον ὁμοῦ ἠλλαξαν ἔκτοτε οἱ καιροὶ! Ἡ φιλόσοφος ἰατρικὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος διετέλει ἔτι ἀνεξάρτητος τῶν φαρμακοποιῶν καὶ τῶν κατασκευαστῶν χημικῶν προϊόντων. Τότε δὲν ἔγραφον μακρὰς συνταγὰς, ἀλλὰ περιωρίζοντο δίδοντας συμβουλὰς ὑγιεινῆς. Οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι συνίσταν εἰς τὰς γυναῖκας μετριοφροσύνην ἐν τοῖς ἐνδύμασιν, ὁ δὲ Λυκούργος μόνον εἰς τὰς ἐμπορευομένας τὸ ἑαυτῶν σῶμα ἐπέτρεπε νὰ φέρωσι κοσμήματα. Νῦν ὁμοῦ τί γίνεται; Ἐκβιάζουσι τὴν φύσιν, καὶ ἔπειτα προσπαθοῦσι διὰ καταποτίων καὶ φαρμάκων ν' ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν ἐπερχομένων φροβερῶν συνεπειῶν.

Κατὰ τὸν ἰατρὸν Χάεν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἐπενόησε τὸν στηθοδέσμον, ὅπως ἀποκρύψῃ δυσμορφίαν τινὰ τοῦ σώματος αὐτῆς. Κατὰ τοῦ στηθοδέσμου ὀλίγοι ἔγραψαν. Ἡ ἀνθρωπότης πρὸ τοῦ δεκατρίτου αἰῶτος κακοῦ φαίνεται διατελοῦσα ἀμύητος, καὶ ἀποκρύπτει τὸ ὄνειδος αὐτῆς σιγῶσα. Ὁ καθηγητῆς Ρούδιγγερ περιωρίσθη γράψας περὶ τοῦ ἀνατομικοῦ κινδύνου τοῦ ἐπερχομένου ἕνεκα τῆς πίεσεως τῆς ὀσφύος. Ὅποια εἰρωνεία! Οἱ κίνδυνοι εἶναι μεγαλῆτεροι, ὁ στηθοδέσμος δὲν ἐπιφέρει μόνον ἀνατομικοὺς κινδύνους ἕνεκα τῆς πίεσεως, ἀλλὰ καὶ ἡμικρανίας, ἀναιμίας, ὀδύνας τοῦ στομάχου, τοῦ ἥπατος, παρεμποδίζων τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ τὰς ζωτικὰς λειτουργίας.

Καὶ πάντα ταῦτα διὰ ποῖον λόγον; διότι τὸ ἀπαιτεῖ ὁ συρμός, τὸ προϊόν τοῦτο τῆς κτηνωδίας, τὸ ἐπιτάσσον εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐνδύθωσι τὴν ἐπαύριον ὅπως συνέστησεν εἰς αὐτὰς τὴν προτεραιάν ἢ ἐφημερίδας τῶν ραπτῶν ὁ συρμός, διετυπώμενος ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων τῶν ἐκμεταλλευομένων τὴν ματαιότητα τῶν γυναικῶν ἐπ' ἰδίᾳ ὠφελείᾳ. Ἀφ' ἑτέρου ἂς ὁμολογήσωμεν, ὅτι διὰ τοῦ συρμοῦ δυνάμεθα νὰ ἐκτιμῆσωμεν τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν κατάστασιν ἔθνους τινός. Ὅταν τὸ ἡμῖς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑποβάλλῃ ἑαυτὸ εἰς μαρτύρια καὶ διακυβεύῃ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς ἕνεκα ἀνοήτων λόγων ματαιότητος, ποῖα ἄλλη ἀπαιτεῖται τρανωτέρα μαρτυρία ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐλάχιστα προώδευσε ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Λυκούργου!

Κατὰ τὸν Σβάνιγγερ οὐ μόνον ἡ πίεσις εἶναι ἐπιβλαβὴς ἀλλ' ὁλόκληρος ὁ στηθοδέσμος ἐπικινδυνω-

δέσποτος τῆ ὑγείᾳ. Ἀνακηνησθῶμεν μόνον τὴν ἰστορίαν τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ μέρους τινός τῆς Σουηδίας. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ αἱ χωρικαὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἀρετὰ μακρὸν ἔφερον στηθοδέσμους, συνείπια δὲ τούτου ἐγένετο ὅτι αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ θρέψωσι τὰ τέκνα αὐτῶν, ὅτι ὀλόκληρος πληθυσμὸς ἀποφυλισθεὶς ἐξηφανίσθη καὶ οἱ κάτοικοι ἠναγκάζοντο νὰ νυμφεύωνται γυναῖκας ἐκ τῶν ἄλλων γειτονικῶν ἐπαρχιῶν, αἵτινες δὲν εἶχον ἐθισθῆ εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ στηθοδέσμου. Ἀναμφίλεκτον τυγχάνει ὅτι 80 % τῶν ἀσθενειῶν τῶν γυναικῶν προέρχονται ἐκ τοῦ στηθοδέσμου. Πρέπει νὰ διαδοθῆ παντοιοτρόπως ἡ ἀλήθεια αὕτη, ὅτι ἡ πίεσις ἐπὶ τοῦ στήθους, τοῦ στομάχου, τοῦ ἥπατος, τῆς κοιλίας, ὑπὸ οἰακνότητος καὶ ἂν γίνεται μορφήν ἔχει συνεπειὰ σοβαρὰς. Δὲν πρέπει δὲ νὰ στηριζώμεθα εἰς τὰ σπάνια ἐκείνα παραδείγματα καθ' ἃ ὁ στηθοδέσμος ἀπεδείχθη ἀκίνδυνος. Αἱ γυναῖκες αἱ στερούμεναι εὐρωστίας ἰκανῆς ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν πίεσιν τοῦ περιέργου τούτου κόσμου τὰ μέγιστα προσβάλλονται. Κατ' ἀκολουθίαν αἱ νεκρὰ κορασίδες, αἱ μὴ πω διαπλασθεῖσαι τέλειον γυναικῆς πρέπει ν' ἀποφύγωσι τὸν στηθοδέσμον τὸν καταστρέφοντα ἀναμφηρίστως τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν. Αἱ γυναῖκες αἱ πάσχουσαι ἡμικρανίας, ἀναιμίας, ἀσθενείας τοῦ στομάχου, αἱ αἰσθανόμεναι πόνους κατὰ τὴν κοιλίαν καὶ τὴν ῥάχιν, καὶ ἄλλας ἰδιορρυθμους γυναικείας ὀδύνας πρέπει πάραυτα νὰ παύσωσι φέρουσαι στηθοδέσμον.

Πρὸς τούτους καὶ ἄλλαι νόσοι εἰς τὴν αὐτὴν ὀφείλονται αἰτίαν. Οἱ παρατηρήσαντες τὰς εἰς τοὺς δακτύλους αὐτῶν ἐπελθούσας μεταβολὰς, ὅταν ὑποβάλλωσι τούτους εἰς τὴν πίεσιν τῶν δακτυλίων, θὰ ἐννοήσωσιν εὐκόλως τὴν ἐπερχομένην ἀνθυγεινὴν πάχυνσιν εἰς τὰ πιεζόμενα μέρη γυναικῶν τινῶν. Ἀσθενεῖς τινες παραπονοῦνται πολλάκις μὴ δυνάμεναι νὰ ἐννοήσωσι τὴν αἰτίαν. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν ἐκτρώσεων καὶ τῶν ἀπειραρίθμων ἄλλων γυναικείων ἀσθενειῶν. Οὐδὲν τὸ περιέργον ὅτι τὸ σῶμα φθίρεται ἕνεκα τῆς διαρκοῦς πίεσεως, ἀφοῦ καὶ τὸ μέταλλον θὰ ἐφθίρετο καὶ θὰ ἐπλατύνετο ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι. Μάτην αἱ γυναῖκες ἀντιλέγουσιν εἰς ταῦτα προβάλλουσαι τοὺς λόγους τοῦ κόσμου αὐτῶν καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ συρμοῦ. Τὴν ἀνθρωπότητα τὰ τοιαῦτα δὲν ἐνδιεφέρουσιν. Ἡ γυνὴ φέρει ἐν αὐτῇ τὴν τύχην ἡμῶν, ἡ δὲ ὑφίστη αὕτη τιμὴ ἐπιβάλλει καθήκοντα ἀνώτερα τῶν ὑπὸ τῶν ἀνοησιῶν τοῦ συρμοῦ ἐπιβαλλομένων εἰς αὐτήν.

[Dr A. de Neuville]

N. X. A.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ τεῦχος τοῦ Δεκεμβρίου 1892 τοῦ Bulletin de Correspondance Hellénique καλῶς καὶ τὸ τῆς τελευταίας τριμηνίας τοῦ 1892 τῆς Revue des Etudes Grecques. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῶν περιοδικῶν τούτων περιέχει δύο πραγματείας τοῦ κ. Holleaux ἀναφερομένας εἰς τὴν βοιωτικὴν ἐπιγραφικὴν καὶ εἰς ἕν ἀρχαῖον εὐρεθὲν ἐν Μήλῳ, πραγματείας τοῦ ἡμετέρου κ.

N. I. Γιαννοπούλου περὶ τῆς Φθιωτικῆς πόλεως Ἴτωνος, τοῦ κ. Homolle περὶ ὀνομάτων τινῶν τεχνιτῶν κεραραγμένων ἐπὶ ἔργων τέχνης ἢ ἐν ἐπιγραφαῖς (Ἀπολλόδορος Ἀθηναῖος ἀρχιτέκτων τοῦ Σεραπείου ἐν Δήλῳ—Ἐφαιστῖον Μύρωνος Ἀθηναῖος γλύπτῃς), τοῦ κ. Lechat περὶ ἀρχαῖων τινῶν ἀγαλμάτων τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ κ. Bérard περὶ Τεγέας καὶ Τεγεατίδος, τοῦ κ. Couve περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις εὐρεθείσης παλαιᾶς βάσεως τῆς φερούσης τὸ ὄνομα τοῦ Βουαζίδος, τοῦ κ. Fougères περὶ τῶν ἀρχαῖων ἐπιγραφῶν τῆς Μαντινείας καὶ τοῦ κ. Homolle συμπληρωτικὴν σημείωσιν περὶ μιᾶς ἐπιγραφῆς τῆς Μαντινείας.

Τὸ δὲ τεῦχος τῆς Revue des Etudes Grecques περιέχει: Μίαν πραγματείαν τοῦ κ. Lechat περὶ τοῦ γλύπτου Ἐνδοίου.—Σημειώσεις τοῦ κ. Th. Reinach περὶ τοῦ ὄρκου τῶν Χερροννησιτῶν τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῇ αὐτῇ Revue (τόμ. Δ' σ. 388) καὶ ἐπιγραφῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κ. Reinach.—Περὶ τῶν ὀνομάτων τοῦ φοίνικος: κόϊξ, κόκας, κουκίφορος ὑπὸ τοῦ κ. Sore.—Κανὼν εἰς τὸν Πατριάρχῃν Εὐθύμιον τὸν β' ὑπὸ Μάρκου Εὐγενικοῦ δημοσιευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. E. Legrand.—Περὶ μιᾶς εἰκόνης Ἰωάννου τοῦ Σαχηταμαύρα ὑπὸ τοῦ κ. Omont.—Ἐτι δὲ διαφόρους πληροφορίας, σημειώσεις κτλ. ἀναφερομένας εἰς τὸν Σύλλογον τὸν ἐκδιδόντα τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος περιοδικόν.

Ὁ Χρόνος τῆς Ν. Ἰόρκης δημοσιεύει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 6 Φεβρουαρίου τὰ ἑξῆς:

Ἡ πασίγνωστος «Ἑβδομαδιαία Τέχνη» ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ, ἥτις κατὰ μίαν περίοδον τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς διετήρησε τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ἐν ἀπορίᾳ, πότε ἤθελεν ἐκδοθῆ ὁ προσεχὴς ἀριθμὸς καὶ ἂν θὰ ἐδημοσιεύετο, ἔχει τὸν ἀντίτερον αὐτῆς ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδι «Ρωμῆος». Ὁ «Ρωμῆος» καὶ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ Σουρῆς δὲν ἔχουσι τὸν ὁμοῖον τῶν ἐν/τῷ πεδίῳ τῆς ἐφημεριδογραφίας—γράφει αὐτὴν μόνος καὶ ἔτι περισσώτερον ὀλόκληρον εἰς στίχους ἀπὸ τοῦ τίτλου μέχρι τῆς τελευταίας λέξεως τῆς σελίδος τῶν εἰδοποιήσεων. Ὁ «Ρωμῆος» εἶναι σατυρικὴ ἐφημερίς εἰς στίχους καὶ ὁ Σουρῆς, ὁ νεώτερος οὗτος ὀπαδὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, λέγεται, ὅτι εἶναι ὁ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος συγγραφεὺς, ὁ γράφων τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ ἐταιρεία τῶν ἐφημεριδοπωλῶν παίδων, ἥτις ἀγοράζει ὅλην τὴν ἐκδοσὴν ἐκάστου ἀριθμοῦ ἀντὶ ὀρισμένης τιμῆς, κερδαίνει πολλά, διότι ὁ «Ρωμῆος» πωλεῖται «σὰν χάσιχο ψωμί». Ὁ Σουρῆς ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων ἀφελῶς. Ἐὰν ἔχη ἀνάγκην μικρὰς διακοπῆς ἢ ἐνασχολεῖται εἰς ὑψηλοτέραν ποίησιν, παραλείπει ἀριθμὸν τινα φύλλων τῆς ἐφημερίδος του, ἥτις ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν καὶ εὐχάριστον γνώρισμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ βίου.

Ἐκ γαλλικῶν περιοδικῶν ἀξιανάγνωστα:

Τὸ περὶ Βίβλου ζήτημα ὑπὸ Mgr d'Hulst (Correspondant 25 ἰαν.)—Ἡ σοσιαλιστικὴ κίνησις ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ C. Jannet (ὅμ.)—Ἡ ἱατρικὴ φιλοσοφία ὑπὸ H. Joly (ὅμ. 10 φεβρ.)—Τὸ μέλλον τῆς ἐπιστήμης ὑπὸ Breal (Journal des Savants ἰαν.)—Οἱ μῦθοι τοῦ Ἡρώδου ὑπὸ H. Weil (ὅμ.)—Ἡ φυσιογνωμία ὑπὸ E. Blanchard (N. Revue 1 φεβρ.)—Ὁ Ἀταβισμὸς τῆς μεγαλοφυίας ὑπὸ C. Lombroso (ὅμ. 15 φεβρ.)—Τὸ ἀληθὲς σύνταγμα ὑπὸ P. Laffitte (R. Bleue 14 φεβρ.)—Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μουσικῆς (R. Britanique)—Οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ὁ Ἀντισημιτισμὸς ὑπὸ Leroy-Beaulieu (R. des deux Mondes 1 φεβρ.)—Αἱ ἀνασκαφαὶ καὶ τὰ εὐρήματα τῶν Μυκηναίων ὑπὸ G. Perrot (ὅμ.)—Περὶ Ἀχμενναί ὑπὸ F. Brunetiere (ὅμ.)—Ἡ αἴθουσά μου ὑπὸ J. Simon (R. de Famille 1 φεβρ.)—Σκέψεις τινὲς ὑπὸ Pasteur (R. Générale des Sciences 15 ἰαν.)—Ἡ ἐνότης τῆς Φιλοσοφίας ὑπὸ P. Janet (R. Philosophique)—Αἱ πηγαὶ τῆς ζωῆς ὑπὸ L. Luciani (R. Scientifique 28 ἰαν.)—Τὸ πυροβολικόν τοῦ μέλλοντος (ὅμ. 11 φεβρ.)—Ὁ βραχυμανισμὸς ὑπὸ H. Castonnet (R. des Religions).

Ἐκ γερμανικῶν:

Ποῖς γεννῶνται αἱ μὴ ἱστορικαὶ παραδόσεις ὑπὸ E. Zel-